

Sygn. akt II AKz 866/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: sędzia Witold Mazur

Protokolant: Anna Moczek

po rozpoznaniu w sprawie J. L.

skazanego za przestępstwa z § 263 ust. 1 i 3 zdanie 2 punkt 1, § 267 ust. 1 i 3 punkt 1, § 269 ust. 1 i 3, § 25 ust. 2, § 52, § 53, § 54 niemieckiego kodeksu karnego

zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 lipca 2020 roku, sygn. akt XXI Kop 67/19 (sygn. Prok. PO III ENA-UE 10.2019),

w przedmiocie ustalenia kwalifikacji prawnej czynu według polskiego kodeksu karnego

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia

1. zmienić zaskarżone postanowienie punkcie 3 w ten sposób, że przyjąć, iż czyny za które J. L. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Speyer z dnia 29 listopada 2017 roku, sygn. akt 1 Ls 5113 Js 2540/17, wedle prawa polskiego wyczerpują ustawowe znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w pozostałym zakresie zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Katowicach postanowieniem z dnia 29 lipca 2020 roku, sygn. akt XXI Kop 67/19, orzekł:

- 1. na podstawie art. 607s § 1 k.p.k., odmówił wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania wydanego przez Sąd Rejonowy w Speyer z dnia 5 czerwca 2019 roku, sygn. akt Ls 5113 Js 2540/17, za J. L., synem J. i E., urodzonym w dniu (...) w T., obywatelem polskim, zamieszkałym w O., ul. (...), w celu wykonania orzeczonej wobec wymienionego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Speyer z dnia 29 listopada 2017 roku, sygn. akt Ls 5113 Js 2540/17, kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej za popełnienie przestępstw z § 263 ust. 1 i 3 zdanie 2 punkt 1, § 267 ust. 1 i 3 punkt 1, § 269 ust. 1 i 3, § 25 ust. 2, § 52, § 53, § 54 niemieckiego kodeksu karnego;

- 2. na podstawie art. 607s § 3 k.p.k., orzekł o wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej wobec J. L. na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Speyer z dnia 29 listopada 2017 roku, sygn. akt Ls 5113 Js 2540/17, kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej za popełnienie przestępstw z § 263 ust. 1 i 3 zdanie 2 punkt 1, § 267 ust. 1 i 3 punkt 1, § 269 ust. 1 i 3, § 25 ust. 2, § 52, § 53, § 54 niemieckiego kodeksu karnego;

- 3. na podstawie art. 607s § 4 k.p.k., ustalił, że czyny za które J. L. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Speyer z dnia 29 listopada 2017 roku, sygn. akt Ls 5113 Js 2540/17, wyczerpujące znamiona przestępstw z § 263 ust. 1 i 3 zdanie 2 punkt 1, § 267 ust. 1 i 3 punkt 1, § 269 ust. 1 i 3, § 25 ust. 2, § 52, § 53, § 54 niemieckiego kodeksu karnego, za

które wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, według prawa polskiego wyczerpują ustawowe znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 158 § 1 k.k.;

- 4. na podstawie art. 607s § 4 k.p.k. w zw. z art. 611tl § 1 k.p.k. i przy zast. art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet wymierzonej J. L. kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, opisanym wyżej wyrokiem, okres jego zatrzymania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od dnia 18 grudnia 2019 roku godz. 15:00, do dnia 20 grudnia 2019 roku godz. 10:10.

Na postanowienie złożył zażalenie obrońca skazanego J. L. zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to ustalenie, że czyny za który J. L. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Speyer z dnia 29 listopada 2017 roku, sygn. akt Ls 5113 Js 2540/17, wyczerpujące znamiona z § 263 ust. 1 i 3 zdanie 2, § 267 ust. 1 i 3 punkt 1, § 269 ust. 1 i 3, § 25 ust. 2, § 52, § 53, § 54 niemieckiego kodeksu karnego, za które wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, według prawa polskiego wyczerpują ustawowe znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 158 § 1 k.k., podczas gdy czyny te wyczerpują ustawowe znamiona przestępstw z art. 286 § 3 k.k. i art. 270 § 2a k.k. oraz z art. 217 § 1 k.k., co w konsekwencji doprowadziło sąd do błędnej konkluzji, iż orzeczone przez sąd państwa wydania nakazu, kary jednostkowe oraz kara łączna nie przekraczają górnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego za te przestępstwa w Polsce, wobec czego zachodzi konieczność dostosowania orzeczonej skazanemu J. L. kary pozbawienia wolności do prawa polskiego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uznanie, że przypisane skazanemu J. L. czyny stanowią przestępstwa określone w art. 286 § 3 k.k. i art. 270 § 2a k.k. oraz z art. 217 § 1 k.k., a w konsekwencji dostosowanie orzeczonej wobec J. L. kary pozbawienia wolności do prawa polskiego i wymierzenie mu kary łącznej nie przekraczającej dwóch lat pozbawienia wolności.

Na posiedzeniu obrońca skazanego J. L. podniósł dodatkowo zarzut obrazy art. 607s § 3, który był podstawą rozstrzygnięcia w punkcie 2 postanowienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego J. L. skutkować musiało wydaniem przez sąd odwoławczy orzeczenia o charakterze reformatoryjnym.

W pierwszej kolejności podkreślić trzeba, że sąd określa kwalifikację prawną czynu według prawa polskiego w postanowieniu, o którym mowa w art. 607s § 3 k.p.k., tj. w przedmiocie odmowy wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania (dalej ENA), wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka polegającego na pozbawieniu wolności wobec osoby ściganej, będącej obywatelem polskim albo korzystającej w Rzeczypospolitej Polskiej z prawa azylu, jeżeli nie wyrazi ona zgody na przekazanie (art. 607s § 1 k.p.k.) lub, gdy wspomniany ENA został wydany wobec osoby ściganej mającej miejsce zamieszkania lub stale przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 607s § 2 k.p.k.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zaznaczyć trzeba, że wątpliwości budziła przyjęta przez sąd I instancji, na podstawie art. 607s § 4 k.p.k., kwalifikacja prawna według prawa polskiego odnośnie czynów, za które został skazany J. L.. Zgodnie z wyrokiem Sądu Rejonowego w Speyer z dnia 29 listopada 2017 roku, sygn. akt 1 Ls 5113 Js 2540/17, ścigany został uznany za winnego oszustwa w zbiegu dwunastu przestępstw, każdorazowo w zbiegu z fałszowaniem dokumentów i fałszowaniem danych o znaczeniu dowodowym i na tej podstawie orzeczono wobec niego karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, która uwzględniała pojedyncze kary orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Speyer z dnia 18 września 2017 roku, sygn. akt 1 Ls 5413 Js 6939/16. Wspomnianym wyrokiem, przypisano J. L. 12 przestępstw polegających na tym, że pomiędzy 7 marca 2016 roku, a 29 maja 2016 roku w oparciu o plan popełnienia przestępstwa podjęty wspólnie ze S. B., zamawiał towary na różnych platformach internetowych podając fałszywe dane osobowe, a następnie nie podając swojego adresu prywatnego lecz adres sklepu do odbioru paczek, zgodnie z

zawartym porozumieniem. Zgodnie z ustaleniami S. B. odbierał paczki przedkładając podrobione przez ściganego pełnomocnictwo. Jak to było planowane od samego początku, za towar nie płacono.

Zauważyć trzeba, że sąd pierwszej instancji określając stosownie do art. 607s § 4 k.p.k. kwalifikację prawną, uwzględnił również czyny przypisane prawomocnie J. L. wyrokiem Sądu Rejonowego w Speyer z dnia 18 września 2017 roku, sygn. akt 1 Ls 5413 Js 6939/16 (a mianowicie czyny z pkt 1, 2 i 13 tegoż rozstrzygnięcia), które jednak nie były objęte przedmiotowym Europejskim Nakazem Aresztowania, a więc nie mogły w ocenie sądu znaleźć odzwierciedlenia w przyjętej przez sąd polski kwalifikacji prawnej. Z tego względu fakt uprzedniego skazania J. L. za przestępstwa polegające na przywłaszczenia nienależnie mu wypłaconej kwoty świadczeń dla bezrobotnych przez Agencję Pracy w S. oraz na pobiciu w dniu 30 października 2015 roku pokrzywdzonego B., jest nieistotny z punktu widzenia obowiązku, jaki nakłada na sąd przepis art. 607s § 4 k.p.k., albowiem Sąd Rejonowy w Speyer orzekając wobec ściganego, wyrokiem z dnia 29 listopada 2017 roku, sygn. akt 1 Ls 5113 Js 2540/17, karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, jedynie uwzględnił kary jednostkowe wymierzone uprzednim wyrokiem za wskazane powyżej czyny, natomiast to nie w oparciu o te przestępstwa został wydany niniejszy wyrok skazujący. Dlatego też w realiach przedmiotowej sprawy zaszła konieczność zmiany zaskarżonego postanowienia w jego pkt 3 w ten sposób, że należało przyjąć, iż czyny za które J. L. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Speyer z dnia 29 listopada 2017 roku, sygn. akt 1 Ls 5113 Js 2540/17, wedle prawa polskiego wyczerpują ustawowe tylko znamiona przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Z uwagi na powyższe oraz kierunek wniesionego w sprawie środka odwoławczego, należało ograniczyć kontrolę zaskarżonego postanowienia dokonaną przez przyzmat zarzutów podniesionych przez skarżącego w zażaleniu do oceny, czy sąd I instancji zasadnie określił kwalifikację prawną czynów przypisanych ściganemu przez niemiecki sąd uznając, że wypełniły one znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. W pierwszej kolejności zauważyć trzeba, że argumentacja skarżącego, wbrew retoryce przytoczonego przez niego samego orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2018 roku, sygn. akt IV KK 643/18, ogranicza się jedynie do stwierdzenia, że suma poszczególnych czynów przypisanych J. L. determinuje konieczność zakwalifikowania ich, jako wypadek mniejszej wagi wskazany w art. 286 § 3 k.k. i art. 270 § 2a k.k. Zaznaczyć jednak trzeba, że w judykaturze obecny jest pogląd, z którym zgadza się również Sąd Apelacyjny w Katowicach, że wartość przedmiotu przestępstwa, czy to jednostkowa czy też sumaryczna, nie jest jedynym wyznacznikiem statuującym wypadek mniejszej wagi (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 grudnia 2014 roku, sygn. akt II AKa 425/14, LEX nr 1649112).

O przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu, ze szczególnym uwzględnieniem tych elementów, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1996 roku, sygn. akt V KKN 79/96, OSNKW 1997/3-4/27). Jednocześnie w literaturze podkreśla się, że wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Z kolei wśród elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motywacja i cel działania sprawcy w tym, między innymi, odcienie umyślności, premedytacja, dokładność w przygotowaniu przestępstwa, upór w dążeniu do osiągnięcia przestępnego celu, przypadkowość, wpływ innej osoby, obawę przed skutkami działania. Mając więc na uwadze opis czynów znajdujący się w wyroku uznać trzeba, że okoliczności podniesione przez obrońcę nie mogły skutkować wnioskową przez niego korektą zaskarżonego postanowienia zwłaszcza, że skazany i jednocześnie ścigany J. L. popełnił przypisane mu czyny wspólnie z inną osobą oraz uczynił sobie z nich źródło stałego dochodu. Jednocześnie zaakcentować trzeba, że z zasady wzajemnego zaufania wynika też zakaz prowadzenia przez sąd szczegółowego dochodzenia weryfikacyjnego odnośnie czynów objętych ENA, a więc niezasadne byłoby przyjęcie forsowanego przez obrońcę poglądu, że poszczególne czyny zabronione, których dopuścił się J. L. należy oceniać w oderwaniu od reszty przypisanych mu przedmiotowym wyrokiem przestępstw. Oceniając natomiast całościowo zachowanie skazanego, należy uznać, że w opisie czynów mu przypisanych, sąd odwoławczy nie dopatrył się okoliczności mogących skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia w pkt 3 zgodnie z intencją i wnioskami obrońcy J. L..

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis postanowienia doręczyć skazanemu J. L. z pouczeniem o prawomocności oraz prokuratorowi,
2. Akta sprawy zwrócić.

Katowice, dnia 27 sierpnia 2020 roku.